

MORGEN HETEN WE ALLEMAAL ARIE

vrolijke beschouwingen over de biografie

- deel EEN t/m VIER -

(terug naar de [nederlandse letteren](#))

www.aeric.nl

Men moet onvermoeid voortgaan verwarring te stichten in het kamp van de tegenstander (Gerard Reve)

Ontvangen e-mail, 13 oktober 2023, 16:22

***Geachte heer Schneyderberg,
zeer bedankt voor uw mailbericht.***

Als Komrij-biograaf ben ik uiteraard geïnteresseerd in de onwaarheden en omissies die u ontdekte en ook benieuwd naar het perspectief van de andere kant op deze en andere zaken.

Als u zo vriendelijk wilt zijn mij hierover nader te informeren, ben ik u zeer erkentelijk en tevens bereid daarop te reageren en aanvullende informatie te verstrekken.

Hoe pakken we dat aan? Ik woon in Portugal [...]. Ik verneem graag van u.

Met vriendelijke groet,

Arie Pos

De argeloze lezer van bovenstaand bericht zal menen dat dit een vriendelijke, dankbare reactie is van de biograaf van Gerrit Komrij op mijn aanbod hem van nadere informatie te voorzien.

De iets minder argeloze lezer zal daarnaast ook menen dat het bericht betrekking heeft op het door Pos geschreven nawoord bij een recente separate herdruk van Komrij's [PRAATJES](#), een posthume ode aan vriend en collega Boudewijn Büch uit 2003.

Het laatste is correct, het eerste niet: een dergelijk aanbod heb ik natuurlijk niet gedaan.

Pos heeft mijn mail niet goed gelezen, Pos heeft mijn mail niet goed geïnterpreteerd.

Wat denkt die man wel?

Eerst een hele slechte tekst de wereld in helpen waarin mijn naam te pas en te onpas wordt gebruikt, mijn handelingen verkeerd worden beschreven en dan ineens ACHTERAF alsnog interesse tonen voor de werkelijke gang van zaken?

Eerst een hele slechte tekst de wereld in helpen waarin Komrij's brieven aan mij ongevraagd en in "onherstelbaar verbeterde" vorm worden weergegeven en dan ineens ACHTERAF alsnog interesse tonen voor de andere kant van het verhaal?

Op welke planeet ligt dat Portugal eigenlijk?

Ogenscheinlijk van de Prins geen kwaad wetend was Pos zo vriendelijk nog een aantal mails van mij te beantwoorden.

Vooral de nonchalante ontboezeming dat enkele situaties nu eenmaal niet correct konden worden weergegeven **omdat bepaalde personen uit de kring van Komrij nog in leven zijn** maakte grote indruk op mij.

Leest u bovenstaande regel nog even na, er staat wat er staat.

Zo'n biograaf willen we toch allemaal wel?

Ik vraag me trouwens af: zou dit misschien de "open kaart" geweest kunnen zijn waar Pos in de tweede ronde van onze correspondentie zo de mond van vol had?

Of waren dat wellicht toch de documenten die, naargelang het uitkwam, opeens te voorschijn kwamen of helaas toch onvindbaar bleken?

Intussen stapelden de wonderlijkheden zich op:

**Geachte heer Schneyderberg,
het verheugt me te lezen dat we common ground betreden over de kern van de zaak [...].
Ik [...] neem in de uiteindelijke biografie graag een bijgewerkte versie van het Büch-verhaal op.
Met dank aan u.**

Common ground? Common ground?

Staat dat er nu echt?

De kern van de zaak? Welke kern en welke zaak?

En dat zou een reactie op mijn mail moeten zijn?

Kan deze man wel lezen? Kan deze man wel interpreteren?

Tandje erbij wellicht, in mijn volgende bericht?

Jawel, er begint hem iets te dagen, we zijn er bijna, want:

**Meneer Schneyderberg,
Het verhaal wordt steeds leuker.
U mag mij overigens Arie en 'je' noemen [etc. etc. etc.].**

Mijn opmerking dat 'Arie' nog maar even op de gang moesten blijven staan viel niet in goede aarde: de heer Pos - of was het toch Arie? - kapte de discussie af.

Jammer, echt jammer, we waren er bijna, want:

**Zoals u ziet doe ik mijn best.
Jokkebrokken is niet mijn ding en de biografie is nog 'in progress'.
Een uitwisseling als deze waardeer ik zeer om zaken helder(der) te krijgen.**

Pos heeft een vreemde kijk op het begrip "uitwisseling" en een opvallend slecht gevoel voor de timing ervan.

Maar helder was de zaak inmiddels wel, dat stond voor mij op dat moment als een paal boven Portugees water.

En over dat **jokkebrokken** gaan we het een volgend keer ook nog even hebben.

Hoe dan ook: na deze uiterst leerzame mailwisseling legde ik de laatste hand aan mijn "bespreking" van dat deel van het nawoord dat betrekking had op mij en/of mijn handelingen, en plaatste deze enkele weken later op mijn website.

Onder het motto "bemoei je niet met andermans zaken" liet ik de rest nog even ongemoeid.

Deze tekst - of, in de woorden van de biograaf, deze **uitgebreide strafexpeditie** - is [hier](#) nog steeds te lezen.

De overige in Pos' bizarre nawoord aangetroffen narigheid neem ik in het tweede deel van deze Vrolijke Beschouwingen nog even met u door.

Inderdaad, ja, met datzelfde irritante, schijntollige toontje, dit is toch allemaal niet serieus te nemen?

In een daaropvolgend deel breng ik u op de hoogte van de manier waarop de biograaf van Gerrit Komrij zichzelf een klein jaar later meende te kunnen verantwoorden.

Daar is maar een woord voor: verbijsterend.

Wordt vervolgd, vrees ik.

Eric Schneyderberg - november 2024 (laatst herzien november 2025)

MORGEN HETEN WE ALLEMAAL ARIE (2)

**Gij weet waarom het is, ik niet.
Die Biografie van U, weet U wel, wordt dat nog wat?
(vrij naar Gerard Reve)**

In dit tweede deel van deze Vrolijke Beschouwingen geef ik opnieuw het woord aan de heer Arie Pos, de in 2014 aangestelde biograaf van Gerrit Komrij.

Ik citeer enkele regels uit **Bou en Ger, een mooie vriendschap die verzuurde**, zijn nawoord bij de in 2022 verschenen separate herdruk van Komrij's **PRAATJES**, oorspronkelijk verschenen in de bundel *Demonen* (2003).

Hoewel dit zaken zijn die mij in principe niet aangaan, lever ik kort commentaar.

Wees gerust, ik neem nog niet alles op de korrel, het volgende lijkt me voorlopig wel even voldoende:

Op 25 augustus 1975 had Büch Komrij een brief geschreven op zijn eigen briefpapier, waarop hij zich in het briefhoofd onder meer afficheerde als dubbel doctorandus en 'psychofarmacohistoricus'.

Onjuist, dit briefpapier werd niet gebruikt, er is op dit blad geen academische titel te bekennen, laat staan twee **[1]**.

Büchs [...] brief werd opvallend genoeg verstuurd in de tijd waarin Harry G.M. Prick de kopij van Büch debuutbundel met zijn aanbeveling ter hand stelde aan uitgever Theo Sontrop van De Arbeiderspers.

Wazige opmerking, de bundel was een dag of tien eerder al officieus door de uitgeverij aanvaard [2], daar zou Komrij geen enkele invloed op gehad kunnen hebben.

Prick [...] had Boudewijn geholpen met het componeren en redigeren van de bundel die Nogal Droevige Liedjes voor de Kleine Gij's zou gaan heten.

Inderdaad: Harry G.M. Prick.

Komrij nam ook de redactie van de bundel op zich, die in maart 1976 verscheen, met het schilderij 'Bettelbuben beim Würfelspiel' van Murillo op het omslag.

Dat is een en dezelfde bundel, het was Prick dus die daar de handen vol aan heeft gehad [2], niet Komrij, wat Pos hier beweert zou met het oog op de chronologie niet eens mogelijk zijn geweest.

In zijn exemplaar van de bundel bewaarde Komrij een ansichtkaart van Murillo's schilderij uit de Alte Pinakothek in München, wat kan doen vermoeden dat hij [...] de suggestie voor de omslagillustratie leverde.

Wat zal ik hier van zeggen? Zo lust ik er nog wel een paar?

Onjuist dus, Büch had al eerder [2] melding gemaakt van zijn in 1974 te München opgewekte fascinatie voor dit werk.

Het is opmerkelijk, om niet te zeggen hoogst opmerkelijk, hoe vaak Pos Komrij de credits probeert te geven voor dingen die hij niet gedaan heeft.

Verder dan het corrigeren van de drukproeven voor Büchs eerste publicatie in Maatstaf, november 1975, kwam het voorlopig niet.

Bou en Ger, zoals ze elkaar onderling zouden gaan noemen, ontmoetten elkaar voor het eerst in levenden lijve in februari 1976, toen een delegatie van de Maatstaf-redactie [...] op uitnodiging van Büch een bezoek bracht aan diens studentenkamer te Leiden.

Voorlopige conclusie: **Die jongen deugt niet.**

De bron van deze informatie is Komrij zelf (Praatjes!), maar de details worden hier gebracht als veronderstelde werkelijkheid, en het bewuste citaat wordt vervolgens - op een wel heel bijzondere manier - herkauwd.

Dat is allemaal leuk om te lezen maar niet ongevaarlijk.

Want wie was het ook alweer die meerdere voor hem herkenbare delen van Komrij's in Praatjes verwerkte herinneringen omschreef als "nogal malicieu's"?

Wie was het ook alweer die sprak van "de bewust kleinerende minimalisering van Boudewijns kennis" en het vermoeden uitte dat er iets was dat Komrij "wonderlijke parten moet hebben gespeeld"?

Kortom: wie had het lef om te openbaren dat Komrij als het om Boudewijn Büch ging graag een beetje kwaadaardig uit zijn nek kletste?

Inderdaad, de door Pos zelf al eerder opgevoerde Dr. Harry G.M. Prick, ooit zeer goed bevriend met zowel Komrij als Büch, dus als iemand het had kunnen weten dan was hij het wel [2].

Een kleine, subtiele opmerking over een mogelijk gebrek aan waarheidsgetrouwheid in Komrij's Praatjes zou de biograaf gesierd hebben, maar nee, in zijn introductie omschrijft Pos deze "afrekening" toch maar liever zo:

Praatjes is een persoonlijke terugblik op een voorbije maar warme vriendschap en een soort eindbalans, waarin spijt doorklinkt.

Harry Prick had overigens veel meer en veel betere redenen om Boudewijn een kopje kleiner te maken en dat gebeurde dan ook [2], volkomen terecht.

Maar Prick deed dat op een manier die een heel stuk geloofwaardiger en stijlvoller was dan de methode van [dramaqueen](#) Gerrit.

Let wel: ik heb op vele momenten met Komrij - en ook met Prick trouwens - van gedachten gewisseld over Boudewijn; u mag van mij aannemen dat ik weet waar ik het over heb.

En met Büch over Komrij?

Jazeker, en ik heb Boudewijn nooit een kwaad woord over Komrij horen zeggen, zelfs niet na Gerrits openbare [oorlogsverklaring](#) in NRC-Handelsblad.

Ik merk dat ik aan het afdrijven ben, de biograaf wordt wellicht wat ongeduldig, we gaan snel door met zijn tekst.

De periode tussen het hierboven beschreven memorabele moment en het daaropvolgende hoogtepunt - toch gauw een kleine DRIE JAAR - wordt subtiel aangepakt:

Ze zullen elkaar ongetwijfeld in de tussentijd wel eens hier en daar zijn tegengekomen.

Eh, nee, echt van de grond komen doet het verhaal nog niet.

Maar - eerlijk is eerlijk - hierna wordt het even spannend, want:

In Komrij's poëziekast staan de drie eerste bundels van Büch, alle drie voorzien van een met Boudewijnblauwe vulpen geschreven opdracht aan de twee gastheren en voorzien van dezelfde datering: 27 december 1978.

Dat hij met zijn tot dan volledige poëtisch oeuvre in boekvorm naar Amsterdam was gekomen, lijkt me voldoende reden te veronderstellen dat het zijn eerste bezoek was [...].

Zou dit misschien iets zijn waar we wat aan zouden kunnen hebben?

Jawel, ik geloof werkelijk dat het waar is, dit gaf voor mij de doorslag:

[...] en 27 december lijkt me een uitstekende dineeravond.

Maar vervolgens ANDERHALVE pagina besteden aan deze "vondst" door deze opdrachten allemaal in de volle omvang weer te geven?

Deze ruimte had Pos beter kunnen besteden aan een vergelijking tussen de "kwaliteit" van de boeken die over en weer gingen en de lengte en de "vriendschappelijkheid" van de daarin geschreven opdrachten.

Tot nu toe zijn er veertien werken bekend (maar het zijn er ongetwijfeld meer) met lange en/of hartelijke opdrachten van Boudewijn Büch aan Gerrit Komrij, zes daarvan in handeseditie en acht "bibliofiel".

Andersom staat de teller slechts op totaal vijf, waarvan twee "bibliofiel", en de meeste daarvan vertonen een opvallend sobere inscriptie.

De langste opdracht die Komrij ooit voor Büch heeft uitgeschreven [3] is deze, in zijn Schip de Wanhoop uit 1979; een luxe exemplaar, dat dan weer wel:

Voor Boudewijn / In plaats van brieven.

Had Pos dat allemaal moeten weten? Nee, maar dan weet hij het nu.

En dan weet hij nu ook hoe betrouwbaar (pas op: [bruggetje!](#)) sommige van zijn bronnen zijn [4].

Met betrekking tot de correspondentie doet Pos de volgende mededeling:

De vriendschap tussen Ger en Bou bleef naar het zich laat aanzien tot december 1978 epistolair eenrichtingsverkeer van Leiden naar Amsterdam – Komrij kon zich extreem moeilijk zetten tot het schrijven van persoonlijke brieven en van zijn kant is alleen zijn eerste antwoordbrief bekend.

Tja, dat is wel een heel omslachtige manier om te vertellen dat Gerrit na die ene brief geen zin meer had om terug te schrijven, en na december 1978 nog steeds niet trouwens.

We bladeren nog even door, de enigszins onevenwichtige beschrijving van de overige kapriolen - letterkundig, bibliofiel en/of anderszins - die het tweetal in de loop der tijd heeft uitgehaald laat ik verder maar ongemoeid.

Een mens moet nu eenmaal keuzes maken, daar weet deze biograaf alles van; hij is wonderlijk selectief in zijn berichtgeving.

Hoe zou het toch komen dat ik tijdens het lezen van dit bijzondere nawoord zo vaak aan een hak, een tak, een klok en een klepel heb moeten denken?

Over Büchs nogal spectaculaire laatste brief aan Gerrit Komrij en zijn partner Charles Hofman, kort na 21 december 1982 verzonden, meldt Pos:

Het was lang het laatste wat ze van hem hoorden.

Was het werkelijk zo lang het laatste wat ze van hem hoorden?

Nee, natuurlijk niet.

Boudewijn bezocht even zo vrolijk nog Komrijs daaropvolgende twee verjaardagsfeestjes, waaronder diens 40e op 30 maart 1984.

Was ik daar bij dan? Nee, ik niet, maar een paar dozijn andere personen wel [2].

De "glorietijd" van de vriendschap tussen "Bou en Ger" heeft dus minstens 15 maanden langer geduurd dan Pos ons wil doen geloven.

Maar ik geef toe: zo'n spetterende afscheidsbrief spreekt meer tot de verbeelding dan een natte zoen op een fuifje.

15 jaar lang zag ik hem niet, aldus Komrij in Praatjes.

Ja, het is me wat, maar hoe zit het dan met die publicaties van hem waarin gerefereerd wordt aan de lol die hij had tijdens die ontmoetingen met Boudewijn, ergens in de tweede helft van de jaren 80?

Heeft Gerrit dat dan uit de duim gezogen, net als tal van andere dingen in deze **liefdesverklaring** (letterlijk citaat, kom ik nog op terug) aan die jongen?

Ik heb het idee dat deze biograaf wat dit betreft nog wat werk te verrichten heeft.

Is dit allemaal nou echt voor iedereen zo belangrijk?

Nee, maar als je er zo nodig over moet schrijven, zorg dan dat je weet waar je het over hebt.

Gelukkig rondt Pos halverwege zijn nawoord de boel voorlopig af:

De vriendschap met Gerrit en Charles was weggezakt in een winterslaap.

En dat had hij heel goed gezien: Komrij en Hofman woonden inmiddels op zo'n 2000 kilometer afstand en voor Büch hoefde het allemaal niet meer zo nodig.

Desalniettemin weet Pos de lezer nog vele pagina's lang in de ban te houden met een volstrekt nodeloos lange beschrijving van Komrijs frustraties naar aanleiding van een akkefietje dat in de periode 1991/92 plaatsvond.

En onbedoeld maar zeer verhelderend kijkje in de gedachtenwereld van zowel Komrij als zijn biograaf.

In verband met de "glansrol" die mij in dit langdurig treurspel was toebedeeld, bracht ik hiervan al [eerder verslag](#) uit, en voor het geval het nog niet helemaal duidelijk mocht zijn:

Het is de slordigheid voorbij, er wordt hier en daar aantoonbaar gemanipuleerd en op bepaalde momenten zelfs glashard gelogen, in een van de volgende delen kom ik hier verder op terug.

Tja, de mooie vriendschap die verzuurde liet zich moeilijk beschrijven, zoveel is duidelijk, zou dat iets te maken hebben met de stuitende gemakzucht die de biograaf hier aan de dag heeft gelegd?

Had de man wellicht andere redenen?

Ik zal die hele lange, hele merkwaardige "verantwoording" die ik na enig aandringen per e-mail van hem toegezonden kreeg er nog eens op naslaan, misschien heb ik toch iets over het hoofd gezien.

Een ding is zeker: de heer Arie Pos probeert de lezer - koste wat het kost - ergens van te overtuigen.

Erik Schneyderberg - november 2024 (laatst herzien januari 2026)

MORGEN HETEN WE ALLEMAAL ARIE (3)

Waarheen? Waarvoor? Waarom? (Gerard Reve)

Het moet tochtig zijn geweest in Huize Pos, daar in het verre Portugal, die avond van zaterdag de 9e november 2024.

Het moet zelfs heel erg tochtig zijn geweest, gezien het hoge aantal OPEN DEUREN dat leek te moeten worden ingetrapt tijdens het samenstellen van die ene ondraaglijk lange e-mail, waar ik het in het tweede deel van deze Vrolijke Beschouwingen al over had.

Jawel, er dienden misverstanden uit de weg geruimd te worden.

Hardnekkige misverstanden zelfs!

Maar ik zat niet echt te wachten op een omslachtige en nogal vergezochte beschrijving van de werkwijze van de biograaf in het algemeen.

En op die van deze biograaf in het bijzonder al helemaal niet.

Ik zat niet echt wachten op de weergave van zijn inschatting van het publiek waarvoor hij meende genoeg materiaal te hebben dat voor hen interessant zou kunnen zijn.

Het zal je maar gezegd worden.

Ik zat niet echt te wachten op de getoonde erkentelijkheid voor de manier waarop ik zijn "voortschrijdend inzicht" een handje schijn te hebben geholpen.

En de overige **DRONKEMANSPRAAT** had hij wat mij betreft ook achterwege mogen laten, maar deze laatste opmerking mag u als lezer uiteraard negeren.

Waar ik wel op zat te wachten was een antwoord op die ene simpele vraag die ik de biograaf een jaar eerder al stelde:

Waarom besteedde de man **letterlijk een kwart (!) van de tekst** van dat malle nawoord aan een reeks voorvallen waarvan hij vrijwel niets wist **[5]**, zonder eerst contact op te nemen met een - in zijn verhaal zelfs overdreven veel - bij naam genoemd persoon die alles in geuren en kleuren had kunnen aanvullen en toelichten?

Dit - uiteraard - met het oog op het feit dat dit een uitgebreid essay is van de hand van de officiële biograaf van Komrij, over een onderwerp dat nog steeds veel mensen aanspreekt?

En bovendien een tekst die inmiddels via elke openbare bibliotheek in Nederland - en enkele in België - door iedereen te raadplegen is?

Helaas: Pos' Pleitrede was lang en heftig, maar het echte antwoord bleef uit.

Eerder gaf ik bij wijze van [introduce](#) al wat voorbeelden, dit zijn weer andere hoogtepunten:

Waarom nam ik niet van tevoren contact op met u?
Tja, als ik van tevoren had geweten wat me aan rancune boven het hoofd hing, had ik dat natuurlijk gedaan, of geen nawoord geschreven.

En ik maar denken dat alle slechte grappen hier van mij kwamen.

Ik ben overigens niet de enige biograaf die zo werkt.

Vast niet, maar de biograaf van Gerrit Komrij is vermoedelijk WEL de enige biograaf die ZO werkt:

Alle direct of zijdelings betrokkenen interviewen ging mij te ver.
Ook voor de uiteindelijk biografie doe ik dat niet, kan ik u alvast verklappen.

Sodeju, als dat maar goed komt...!

We gaan het allemaal zien, in de biografie, hoe het daar mee zit heeft u in de [roddelrubrieken](#) kunnen lezen.

Op naar het vierde deel!

Eric Schneyderberg - november 2024 (laatst herzien november 2025)

MORGEN HETEN WE ALLEMAAL ARIE (4)

Sta je ervoor, dan moet je erdoor (Gerard Reve)

Naar aanleiding van de op mijn website geplaatste bewering dat de biograaf van Gerrit Komrij zich in zijn nawoord bij Komrij's [PRAATJES](#) schuldig maakt aan **stemmingmakerij** en het verkopen van **lulkoek**, kreeg ik van hem - na enig aandringen - de volgende reactie **[6]**:

Als ik probeer me naar uw perspectief te verplaatsen, kan ik me alleen iets bij de 'lulkoek' voorstellen, zij het dat de term me rijkelijk overdreven voorkomt.

Mooi, over de term **lulkoek** zijn de heer Arie Pos en ik het dus eens **[7A] [7B]**.

We laten de duidelijk waarneembare stemmingmakerij even hangen en schakelen meteen over naar de manipulatie en de leugenachtigheid.

Deze benamingen lijken er bij de biograaf niet in te gaan en dat is merkwaardig: hoeveel aanwijzingen heeft een weldenkend mens nodig?

Verder dan dit heb ik de man nog niet gekregen:

Mag ik ze de trieste toppunten noemen in het sempre crescendo van uw doordrivende insinuaties?

Deze Portugese muur van geveinsd onbegrip en aan arrogantie grenzende nonchalance lijkt moeilijk te doorbreken.

Toch ben ik van mening dat de manipulatie nu wel is aangetoond **[8]**, onder meer door de vergelijking van de inhoud van Komrij's faxen in hun oorspronkelijke vorm en de manier waarop deze berichten in Pos nawoord zijn verwerkt.

Uiteraard denkt de biograaf hier anders over:

Ik heb uit wat mij ter beschikking stond geselecteerd en naar eer en geweten geciteerd. De brief waarin Gerrit reageert op uw verwijten heb ik nog steeds niet gevonden. U zou me zeer verplichten met een kopietje.

Let wel: Komrij's opvallend uitgebreide reactie op enkele verwijten die ik hem maakte, waren onderdeel van het faxbericht dat in het bewuste boekje over 2 pagina's wordt weergegeven.

De delen die de biograaf niet bevielen zijn verwijderd en vervangen door [...].

Manipulatief gedrag en een slecht geheugen: het is en blijft een avontuurlijke combinatie.

Voor het meest pijnlijke voorbeeld van leugenachtigheid refereer ik aan noot [nummer \[13\]](#) (voor de gelegenheid onlangs opgepoetst) van die eerder op mijn website geplaatste reactie op deze bijzondere tekst van Pos, voorlopig zonder verder commentaar.

Zou deze **salonbiograaf** zich eigenlijk wel realiseren dat hij met dit soort "grappen" niet alleen zichzelf, maar ook zijn belangrijkste bron in discrediet brengt?

Mijn plan om tussen de bedrijven **[9]** door een iets minder chaotische beschouwing van dit bijzondere werkje in elkaar te draaien heb ik inmiddels laten varen, er moet een andere manier te vinden zijn om dit soort onzinnigheden uit de wereld te helpen.

Wordt in ieder geval vervolgd, dat zal iets te maken hebben met mijn **animose geldingsdrang** (dixit Arie Pos).

Eric Schneyderberg - november 2024 (laatst herzien januari 2026)

[1] Zie afbeelding in: Komrij 60, verkoopcatalogus collectie Komrij (Leiden 2004).

[2] Zie: Harry G.M. Prick. Een Andere Boudewijn, Terugblik op een Vriendschap (Amsterdam 2005).

[3] Nee, dat beroemde handgeschreven kwatrijn in Komrij's De Bibliofiel (1980) telt niet mee, dat komt voor in elk van de 9 luxe, in slangenleer gebonden exemplaren.

[4] Zie: Eva Rovers. Boud, het Verzameld Leven van Boudewijn Büch (Amsterdam 2016).

[5]

Faxbericht van Gerrit Komrij aan ondergetekende, 6 maart 1992, ook in het bezit van de biograaf: **[...] Ik verwacht dat u deze brief zult behandelen zoals hij bedoeld is: vertrouwelijk. Hartelijke groet, Gerrit Komrij.**

Aan deze verwachting heb ik ruim 30 jaar lang voldaan, iets om nog even over na te denken.

[6]

E-mailbericht A. Pos aan ondergetekende, d.d. 10/11/2024.

[7A]

Tot nu toe heb ik van de heer Pos nog geen reactie mogen ontvangen op de tweede correctie-ronde (zie deel 2), die 14 dagen later werd gepubliceerd.

[7B]

Correctie: Tot nu toe heb ik van de heer Arie Pos hierover nog geen **inhoudelijke** reactie mogen ontvangen, uiteraard wel het een en ander aan lulkoek.

[8]

Ik vraag mij af: zou dit een eenmalige actie zijn geweest, of worden er ter wille van de langverwachte biografie straks nog meer tijdgenoten opgeofferd aan het imago van Komrij dat de biograaf zo krampachtig in stand probeert te houden?

Als dat laatste het geval zou zijn, zou ik hem toch willen aanraden om voor een iets minder opzichtige aanpak te kiezen.

[9]

Bedrijven? Welke bedrijven? Geen reet te doen hier! Had u dat nog niet gemerkt dan?

MEDEDELING:

Bovenstaande citaten uit de tussen oktober 2023 en januari 2025 door de biograaf van Gerrit Komrij aan mij verzonden e-mails zijn hier geopenbaard met uitdrukkelijke toestemming van de afzender. In een van dit twaalfal berichten (heel veel lucht, heel veel onzin en heel veel nutteloze bijlagen) sprak de heer Pos de hoop uit dat er verantwoord gebruik zou worden gemaakt van zijn mailberichten; dat kwam natuurlijk dik in orde: de man sprong immers ook zorvuldig op met MIJN correspondentie. De biograaf verzekerde mij reikhalzend uit te zien naar mijn openbaringen en vroeg zich tegelijkertijd af waar hij "de eer van al deze aandacht" aan had verdiend.

Welnu, op deze manier heb ik geprobeerd op die laatste vraag een antwoord te geven. Maart 2027 verschijnt "de" biografie van Gerrit Komrij; ik verheug mij erop.

[terug naar huis](#)

[contact!](#)